

TAKOVĀ• VĀŠCI SE MUSĀ• STĀ•T

NedĀle, 25 duben 2021

FrantiĀjek kookne na hodinky. ĀEas vyrazit. TĀ-pne cigĀjro, nastoupĀ- do trolejbusu, poĀiteluje si sedaĀ•ku Ā™idiĀ•e a poma vyrejuje z toĀ•ny. Dal by si kafe, tady to nejde, tak snad za pĀl hodinky na koneĀ•nĀ©. Zatahuje se. Obloha jak ocelovĀ½ poklop, pod kterĀ½ nĀ›kdo posvĀ-til baterkou. Ā kvĀ-rka nĀ-zkĀ©ho ostrĀ©ho slunce. FrantiĀjek nemĀj tohle svĀ›tlo rĀjd. Siln leskne. VjĀ-Ā¾dĀ- do nĀjstunĀ- zastĀjvky. Nikdo tu neĀ•ekĀj. ZapĀ-nĀj rĀjdio, kabinu okamĀ¾itĀ› zaplnĀ- rozjĀjsanĀ½ tan MladĀjĀ- kolega, co jel pĀ™ed nĀ-m, tohle poslouchĀj, on teda ne, pĀ™epĀ-nĀj stanici. HezkĀ© Ā•eskĀ© rĀjdio, MaruĀjka R mĀj rĀjd.

I dalĀjĀ- zastĀjvka je prĀjzdnĀj. FrantiĀjek pĀ™ibrĀ¾Ā•uje a otevĀ-rĀj dveĀ™e, co kdyby nĀ›kdo dobĀ-hal. OpĀ-rĀj se o volant a dĀ-vĀj se ven. VĀ-kend, mrtvĀ© dubnovĀ© odpoledne. Na silnici pĀ™ed trolejbusem se nĀ›co zaleskne, igelit, kus plastu, nĀ›co takovĀ©ho. Trolejbus se rozjĀ-Ā¾dĀ- a plast zachrastĀ- pod koly.

Na dalĀjĀ- zastĀjvce nastupuje pĀj lidĀ-. Ze pĀ™ednĀ-ch dveĀ™Ā- se ozve znĀjmĀ½ hlas: â€žNazdar, FrantiĀjku!â€œ

â€žNo ahoj, Oldo,â€œ zahlaholĀ- podsaditĀ½ muĀ¾ zpoza volantu. â€žZase aĀ¾ na koneĀ•nou?â€œ

SubtilnĀ- muĀ¾Ā-k ve starĀ© sportovnĀ- bundĀ› pĀ™ikyvuje. Vedle Ā™idiĀ•e vypadĀj jako Laurel vedle Hardyho. BzuĀ•Ājk nade dveĀ™mi, zasyĀ•enĀ-, trolejbus se rozjĀ-Ā¾dĀ-.

Na dalĀjĀ- zastĀjvce pĀ™eĀjlapuje mohutnĀj dĀjma, obleĀ•enĀj do nĀ›eho, co nejvĀ-c ze vĀjeho pĀ™ipomĀ-nĀj vlastnoruĀ•nĀ› spĀ-chnutĀ© ubrusy se vzorem vlĀ•Ā-ch mĀjkĀ-, vedle nĀ- dva obrovskĀ© kufry. PanĀ- se nervĀ¾znĀ› rozhlĀ-Ā¾dĀ-, jako by nĀ›koho hledala. MuĀ¾i pĀ™es Ā•elnĀ- sklo sledujĀ-, jak s vypĀ›tĀ-m sil zvedĀj tĀ›Ā¾kĀj zavazadla a s urputnostĀ- tanku si to Ājine k okraji vozovky.

â€žJak se s tĀ-m chce dostat dovnitĀ™?â€œ pĀ™emĀ½ĀjĀ- Ā™idiĀ• nahlas.

â€žJĀj Ā- pomĀ-Ā¾u,â€œ navrhuje Olda, â€žvĀ¾dyĀ se sotva vleĀ•e.â€œ

Ā™idiĀ• zastavuje, otevĀ-rĀj dveĀ™e a v zrcĀjtku pozoruje, jak kamarĀjd zĀjpasĀ- s tĀ›Ā¾kĀ½mi kufry. Oba narĀjz pĀ™es schĀ-dek nepĀ™enese, vlĀjĀ•Ā- je dovnitĀ™ vozu po jednom. DĀjma v ubrusovĀ½ch Ājatech se mu snaĀ¾Ā- pomĀjhat zespodu, vdĀ›Ā•nĀ› pokyvuje, ale neusmĀ-vĀj se. ZtĀ›Ā¾ka vyĀjĀj pne schĀ-dek a Ā¾uchne do sedaĀ•ky. Trolejbus se rozjĀ-Ā¾dĀ-.

â€žCo ta Ā¾enskĀj v tĀ›ch kufrech mĀj, to by mĀ› teda zajĀ-malo,â€œ otĀ-rĀj si Olda zpocenĀ© Ā•elo, kdyĀ¾ se chodbiĀ•kou mezi sedadly vracĀ- zpĀjtky k Ā™idiĀ•i. â€žJsou tĀ›Ā¾kĀ½ jak krĀjva.â€œ

â€žCo by v tom tak vezla, takovĀjhle Ā¾enskĀj â€œ brambory?â€œ ĀjklebĀ- se Ā™idiĀ•.

â€žMoĀ¾nĀj. KdyĀ¾ jsem bydlel v Praze, tak jsem jednou stĀj na zastĀjvce, vedle mĀ› chlĀjpek v lakĀ½rkĀjch a obleku a hlavnĀ› se dvĀ›ma kuframa, byly teda menĀjĀ- neĀ¾ tyhle. PrĀjelo a na silnici byla louĀ¾e jak bazĀ©n, takĀ¾e ji Ā™idiĀ• autobusu objĀ-Ā¾dĀ›l, aby nepocĀjkal lidi na zastĀjvce. JenĀ¾e lidi se pĀ™es ni museli nĀ›jak probrodit, kdyĀ¾ chtĀ›li do autobusu. ChlĀjpkovi se v lakĀ½rkĀjch do kaluĀ¾e moc nechtĀ›lo, autobus uĀ¾ mĀ›l otevĀ™enĀ½ dveĀ™e a Ā•ekal, jestli chlĀjpek teda jo nebo ne... A on se najednou rozmyslel, rozbĀ›hĀ™ se a i s tĀ›ma kuframa se parĀjdnĀ› odrazil od obrubnĀ-ku a tu kaluĀ¾ pĀ™eskoĀ•il.â€œ

BlĀ-Ā¾Ā- se Ā•tyĀ™proudĀj kĀ™iĀ¾ovatka, na semaforu naskoĀ•Ā- Ā•ervenĀj, trolejbus brzdĀ-.

â€ŽJenâ€½e Â™idiÄ•, jak vidÄ›l chlÄ›pka nejstÄ› pÄ™eÄ›lapovat, si nevÄ›jimâ€™Ä™, Ä½e chlÄ›pek uÄ½ skoÄ•il, takÄ½e mezitÄ™m zavÄ™el dveÄ™e, chlÄ›pek i s kuframa se o nÄ› rozplÄ›cnul a kecnul si na zadek do tÄ›½ obrovskÄ›½ louÄ½e. A jak v nÄ™- tak sedÄ™-, v kaÄ½dÄ›½ ruce poÄ™Ä›jd jeÄ›tÄ› kufr, tak se ty kufrý otevÄ™ou a na hladinu se vÄ›jude kolem nÄ›j rozkutÄ›jeÄ›- krÄ›snÄ›½ Ä•ervenÄ›½ jablÄ™-Ä•ka...â€™œ

â€ŽJÄ› tÄ› poÄ™Ä›jd podezÄ™-rÄ›jm, Ä½e si vÄ›jechny ty historky vymejÄ›lÄ™-Ä›,â€™œ vrtÄ™- hlavou Ä™idiÄ•. Olda je jeden z tÄ›ch, co v sobÄ› nosÄ™- historii svÄ›ta, roztÄ™Ä›tÄ›nou do nesouvisejÄ™-cÄ™-ch historek.

â€ŽZkouÄ›jels nÄ›kdy nÄ›co takovÄ›½ho vymyslet?â€™œ

Ä™idiÄ• vrtÄ™- hlavou.

â€ŽA vÄ™-Ä›j proÄ•? ProtoÄ½e je nevymyslÄ™-Ä›! Ty se prostÄ› musÄ™-stÄ›jt.â€™œ

â€ŽSpÄ™-Ä› mi vysvÄ›tli, jak se ta Ä½enskÄ› s kuframa dostala aÄ½ na tu zastÄ›vku, vÄ½dyÄ½ sotva lezla.â€™œ

â€ŽTÄ™eba bydlÄ™- v pÄ™Ä™-zemÄ™- nÄ›kde u zastÄ›vky. ChvÄ™-li jÄ™- to trvalo, ale nemÄ›la to zas tak daleko, aby to nezvlÄ›dla, kaÄ½dejch pÄ›r krokÄ™- si odpoÄ•inula...â€™œ uvaÄ½uje Olda, zatÄ™mco se uprostÄ™ed vozu snaÄ½Ä™-nÄ›jakÄ› panÄ™- vmanipulovat dovnitÄ™ vysokÄ™ Ä›tafle. â€ŽJÄ› mÄ›l kamarÄ›da, co si kdysi naÄ›jel byt v pÄ™Ä™-zemÄ™- hnedka na zastÄ›vce. Lacinej, a prej to aspoÄ™ nebude mÄ™t daleko na autobus, pochvaloval si. JenÄ½e! KaÄ½dejch pÄ›t minut musel poslouchat brÄ½dÄ›nÄ™- autobusu, dveÄ™e, hlas, co zevnitÄ™ zahlÄ›sÄ™- â€™ThÄ›jkurovaâ€™~, bzuÄ•Ä›k, dveÄ™e se zavÄ™ou, odjezd. A za pÄ›t minut znova. PÄ™Ä™-jezd, dveÄ™e, ThÄ›jkurova, bzuÄ•Ä›k, dveÄ™e, odjezd. Den co den. PÄ›t let.â€™œ

FrantiÄ›k mlÄ™Ä™-, pÄ™emÄ›Ä›lÄ™-, jestli si nemÄ›j dÄ›jt rÄ›dio vÄ™-c nahlas, aby nemusel Oldu poslouchat.

â€ŽNo a on mÄ›l v tom bytÄ› i kancelÄ›Ä™, takÄ½e tam byl prakticky furt. SpoÄ•Ä™-tal jsem, Ä½e za tu dobu slyÄ›jel to â€™ThÄ›jkurovaâ€™~ asi tÄ™istatisÄ™-ckrÄ›jt.â€™œ

PÄ™ed trolejbusem se motÄ›j cyklista, FrantiÄ›k tak tak staÄ•Ä™- zabrzdil. PanÄ™- se Ä›taflemi nadÄ›vÄ›j, ale balanc naÄ›tÄ›stÄ™- udrÄ½Ä™-.

â€ŽDodneÄ›jka prej ten kamarÄ›d netuÄ›Ä™-, kdo to ten ThÄ›jkura byl.â€™œ jede si Olda svou, ale kdyÄ½ se nedoÄ•kÄ› reakce, pohrouÄ½Ä™- se do vlastnÄ™-ch myÄ›lunek.

Jedou v tichu, jen bzuÄ•enÄ™- motoru, cvakÄ›jnÄ™- sbÄ›raÄ•Ä™- na trolejÄ™-ch, cvlikÄ›jnÄ™- vÄ›½straÄ½nÄ™ho signÄ›lu, syÄ•enÄ™- dveÄ™Ä™-. V trolejbusu se sem tam nÄ›kdo vystÄ™Ä™-dÄ›j, ale i tak je na zastÄ›vkÄ›ch podivnÄ› prÄ›jzdno. Z chodnÄ™-kÄ™- se zdvihÄ›j prach. A k tomu to temnÄ› ocelovÄ™ nebe a ostrÄ™, nÄ™-zkÄ™ svÄ›tlo, co pÄ™-chÄ›j do oÄ•Ä™-.

â€ŽHele.â€™œ prolamuje mlÄ•enÄ™- Olda, zatÄ™mco FrantiÄ›k svÄ™-tÄ™-cÄ™-mi tlaÄ•Ä™-tky mechanicky obsluhuje dveÄ™e. â€ŽTa Ä½enskÄ› nebude mÄ™t v tÄ›ch kufrech brambory. Kdo by tahal do trolejbusu Ä›pinavÄ›½ brambory v kufrech?â€™œ OpatrnÄ› se dÄ™-vÄ›j, jestli je kvÄ›tovanÄ›j panÄ™- nemÄ™Ä½e slyÄ›jet, ale ta sedÄ™- aÄ½ vzadu, ruce v klÄ™-nÄ›, zÄ›jdy k nim, hlavu svÄ›Ä›jenou na mohutnÄ™ hrdi.

â€ŽLidi sem tahajÄ™- k deco. ObÄ•as je s tÄ™-m vyhazuju.â€™œ krÄ•Ä™- Ä™idiÄ• rameny. â€ŽA nemÄ›j v tom tÄ™eba kompoty? Nebo nÄ›jdobÄ™-?â€™œ

â€ŽTo tÄ›Ä½ko, nic v tom necinkalo, nechrástilo...â€™œ

PÄ™emÄ›Ä›jeÄ™-, kaÄ½dÄ›½ za sebe. Za okny se mÄ™-hajÄ™- svÄ›tlem

ostá™e vyá™ezaně kulisy má›sta, obchodnĀ- centrum, auta podě©l chodnĀ-kĀ. Na nĀ;draĀ¼Ā-pá™istupuje mladĀ-k s dĀ-vkou, oba sluchĀ;tká v uĀ;Ā-ch, obliĀ•eje zaboá™enĀ© do displejĀ- svĀ½ch telefonĀ.

â€žKnĀ-Ā¼ky! UrĀ•itĀ› veze knĀ-Ā¼ky,â€œ napadĀ; Ā™idiĀ•e, kdyĀ¼ má›jejĀ- vĀ½lohu malĀ©ho knihkupectvĀ-.

â€žTo je moĀ¼nĀ½,â€œ pá™itakĀ;vĀ; Olda. â€žJenĀ¼e zas â€“ proĀ• by se tahala se Ā;jedesĀ;ti kilama knĀ-Ā¼ek sama takhle pá™es má›sto? S knĀ-Ā¼kama by pá™ece nespĀ›chala, to by si poĀ•kala na odvoz...â€œ

â€žĀ edesĀ;ti kilama?â€œ

â€žNo, kaĀ¼dej z tĀ›ch kufrĀ- má›l urĀ•itĀ› pá™es tĀ™icet kilo, dohromady musely vĀ;Ā¼it jako dospĀ›lej Ā•lovĀ›k.â€œ

â€žPoĀ•kej,â€œ lekne se FrantiĀ;jek, aĀ¼ mu cukne noha na plynu a trolejbusem to Ā;kubne, â€žtakĀ¼e v nich klidnĀ› má-Ā¼e má-t i... Ā•lovĀ›ka?â€œ

â€žJĀ; bych se ani nedivil,â€œ krĀ•Ā- Olda rameny. â€žPĀ™edstav si to: uĀ¼ dlouho ji Ā;tve manĀ¼el, jednoho dne jĀ- dojde trpĀ›livost a v afektu ho ubodĀ;. S noĀ¼em to umĀ-, pracuje na jatĀ;ich nebo ve Ā;jkolnĀ-jĀ-delnĀ›, a nenĀ- problĀ©m pro ni milĀ½ho chlapĀ-ka rozĀ™ezat do dvou kufrĀ-, kterĀ½ teĀ• jede zahodit nĀ›kam za má›sto, daleko od má›sta Ā•inu.â€œ

â€žZase si vymejĀ;lĀ-Ā;.â€œ

â€žJĀ; si nikdy nic nevymejĀ;lĀ-m,â€œ brĀ;nĀ- se Olda. â€žTakovĀ½ vĀ›ci se dĀ›jou.â€œ

Trolejbus projĀ-Ā¼dĀ- Ā•tvrĀ; pá™edvĀ;leĀ•nĀ½ch rodinnĀ½ch vilek, zahrĀ;dky, zaparkovanĀ; auta.

â€žHele, a nechceĀ; se jĀ- prostĀ› zeptat, co to veze? UĀ¼vanĀ›nej jsi na to dost,â€œ navrhuje Ā™idiĀ•.

â€žJĀ; bych se tu s tebou vlastnĀ› nemĀ›l vĀ›bec bavit,â€œ zvedĀ; Olda oĀ•i k cedulce, kterĀ; nabĀ;ďĀ; cestujĀ-cĀ-, aby za jĀ-zdy nemluvili s Ā™idiĀ•em.

â€žJĀ; tĀ› stejnĀ› prakticky neposlouchĀ;m,â€œ odpovĀ-dĀ; Ā™idiĀ•. â€žA na tu Ā¼enskou se fakt jdi radĀ;ji podĀ-vat.â€œ

Se vzdalujĀ-cĀ-m se centrem se sniĀ¼ujĀ- domy za okny: nejdĀ™Ā-v panelĀ;ky, bytovky, pak patrovĀ© domy a teĀ• uĀ¼ pomalu vĀ-Ā¼ďĀ›jĀ- mezi starou pá™Ā-zemnĀ- zĀ;stavbu; jeĀ;itĀ› pá™ed vĀ;lkou to byla vesnice uprostĀ™ed polĀ-. MĀ›jejĀ- pumpu, nĀ;pis â€žSTOP CAFEâ€œ FrantiĀ;kovi na chvĀ-li pá™ipomene, Ā¼e má›l chuĀ; na kafe. Olda opatrnĀ› balancuje v uliĀ•ce. NeĀ¼ projedou kolem bloku historickĀ½ch statĀ-, je zpĀ;tky.

â€žĀelovĀ›Ā•e, ona usnula. Nebo umĀ™ela, tĀ›Ā¼ko Ā™Ā-ct.â€œ

â€žUmĀ™ela?â€œ

â€žMĀ›j strejda takhle umĀ™el. DobĀ-hal autobus a kdyĀ¼ nastoupil, selhalo mu srdce. Zjistili to ale aĀ¼ na koneĀ•nĀ½, kdyĀ¼ strejda ne a ne vystoupit. â€“ JĀ; bych se nedivil, kdyby to s nĀ- seklo, vĀ¼dyĀ; tahala ty Ā;Ā-lenĀ½ kufry. A jestli do nich jeĀ;itĀ› musela rozsekat to tĀ›lo, to jĀ- taky dalo zabrat...â€œ

Trolejbus brzdĀ- na zastĀ;vce na okraji malĀ©ho nĀ;imĀ›stĀ-Ā•ka, kterĀ© zeje prĀ;zdnotou.

â€žJo, a z jednoho toho kufru nĀ›co trochu

prosakuje, a€œ dodáivá; Olda. a€žAle na t½ tmav½ podlaže nená- vidá't co. a€œ

a€žZa chvá-li jsme na koneán½, tak uvidá-me. Kdy¼tak zavoláme policii. Taková;hle á¾enská; nám; t½ á¾ko ná;kam uteá•e. a€œ

Má-jejá- á¾ivá½ plot, za které½m se leskne hladina á™eky, ná;kolik domá-, pak trolejbus zastá;á•á-, po pá;ir metrech mezi rodinná½mi domky prosvá-tá; á¾lutá; krabice koneán© zastá;ivky. Trolejbus zastavuje, mladá-k s dá-vkou vystupujá-, oba poá™á;d sluchá;tka v uá;á-ch, paná- s kufry nejspá-á; ani nezaregistrovali.

Zato majitelka zavazadel se ze svá©ho má-sta nezvedá;. Neá¾ se Frantiá;ek vyhrabe z kabiny, sedá- uá¾ Olda na bobku u kufrá-. a€žÁElová;á•e, mná; pá™ipadá;í, á¾e to... á¾e to ná;jak voná-. a€œ

Frantiá;ek zaklepe dá;imá; v kvá;tovaná½ch á;atech na rameno. a€žPaná-! Paná-, koneáná;í! Vystupujeme! a€œ

á½ena sebou trhne, otevá™e oá;í a vydá;á;ená; se rozhlá-á¾á-. a€žJeá¾iá;marjá;í! a€œ

a€žPomá-á¾u vá;im s kuframa, a€œ oznamuje já- Olda a hned jeden tahá; ze dveá™á-. Modlá- se, aby se neotevá™el a nevyvalily se z ná;j uá™ezaná© á°dy a vnitá™nosti. a€žCo v tom, proboha, má;íte? a€œ ptá; se jakoby ná;jhodou.

a€žÁ•le, mladejm se rozbila praá•ka, tak si u má; nechali vyprat prá;dlo, já; si vyprala taky, i cejchy a zá;iclony, ale ono toho bylo najednou tolik, á¾e to nemá;im u ná;is na sá-dliá;iti kde pová;sit, tak to mokrá½ prá;dlo vezu usuá;it k nim. a€œ

Frantiá;ek se neudrá¾á- a rozesmá;je se. Tak proto z tá;ch kufrá- ná;co teklo, proto voná;ly. Mokrá½ prá;dlo.

a€žAkorá;it jak jsem teá• zaspala a pá™ejela, tak jestli byste mi to nepomohá™ vzá-t o zastá;ivku zpá;itky. Oni uá¾ tam na má; á•ekajá-, vá-te? a€œ Ani ji nenapadne, aby Oldovi s kufry pomohla.

Ostrá© slunce je to tam, v prachu chodná-ku tmavnou prvná- kapky deá;itá;. Frantiá;ek odemyká; dveá™e zastá;ivky, louá•á- se s kamará;idem, uá¾ se tá;á;á- na kafe. Na stole stojá- rychlovarná; konvice a pá;ir á;ipinavá½ch hrnká-, ale kafe nikde. Á acuje zá;isuvky, vá;ejchny kouty má-stnosti, nic. Nahlá©dne skrz zaprá;á;ená© okno: hubená½ muá¾á-k na chodná-ku urputná; zá;ipasá- s olbá™á-má-mi kufry, jeho obá©zná- spoleá•nice se kachná-m krokem kolá©bá;í za ná-m. Uá;ili sotva pá;ir metrá-. Ná;co taková½ho fakt nevymyslá-á;. To se prostá; musá- stá;it.

Frantiá;ek koukne na hodinky: tá™iná;ct minut do odjezdu. Tak aspoá^ to cigá;iro.

JAN FLAÁ KA

(vá;nová;no tá;itovi, které½ vidá;l muá¾e s kufry plná½mi jablek a které½ kdysi tahal po Praze tlustá© dá;imá; kufry s mokrá½m prá;dlem, a dá;dovi, které½ jednoho dne usnul v á•eskobudá;jovická© lince á•. 3 a uá¾ se nikdy neprobudil)